

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

תגן על אשתך!

במשך שנים רבות של מתן עזרה לזוגות נתקלתי בטענה חוזרת ונשנית שלרוב מעלה האשה. היא טוענת שכשחמותה מעירה לה ובעלה שומע, הוא לא מגיב. הוא לא עוצר את אמא שלו, ולפעמים גם מגבה אותה קצת. האשה נעלבת מאד והיא מרגישה מרמור כלפי בעלה והקשר שלהם נפגע.

לפעמים ההערות לא מגיעות מההורים אלא מהגיסות והגיסים שהם אחי הבעל, והוא דומם ושותק. נדמה שהוא לא מרגיש שאשתו מותקפת ולפעמים מושפלת.

כשאני שואל את הבעל הזה מדוע אתה מתנהג כך ושותק? רוב התשובות הן: 'היא מגזימה', 'הם לא כל כך מעירים' או 'היא רגישה מדי'. לפעמים התשובות הן: 'אני לא מסוגל להעיר לאמא שלי' או 'אני מתבייש מאחי הגדול...'

בעל יקר, נא לדעת, איש ואשה הם גוף אחד ונשמה אחת, ולכן גם חזית אחת! אם פוגעים באשתך, למעשה פוגעים בך!

אין ספק שצריך להגן על האשה במקרים אלו ולעמוד חוצץ מול המתקיפים והמעירים שבמקרה זה הם המשפחה או ההורים.

כמובן שהבעל צריך לנהוג בהם כבוד, לא לזלזל ולא לצעוק עליהם חלילה, אלא לומר להם בצורה מכבדת.

לפעמים עדיף לדבר עם כל אחד בנפרד. הדבר נכון לגבי גיסים וגיסות, אחים ואחיות, ונכון אף יותר לגבי ההורים.

במקרה ואתה לא יכול או שאי אפשר לומר להם מחמת 'כבוד הורים' או אחים גדולים, נא להפעיל גורם שלישי שידבר איתם וידגיש להם את הטעות שבדבר.

לרוב, ההערות הללו נעשות בשוגג, כלומר ההורים או הקרובים לא מבינים את גודל הנזק שהם גורמים לבני הזוג, כי הם חושבים שההערות שלהם באות ממקום של בניה, לטובת האיש או האשה.

לאחר שהרגשת שאשתך נפגעה, תאמר לה שאתה מתחייב לטפל בבעיה ושאתה איתה, ומה שקרה בהחלט לא מוצדק. כך היא תרגיש שלפחות בעלה ראה את המתרחש ומבין את מצוקתה ויש לה על מי להישען.

כל האמור לעיל נכון כמובן גם כלפי הערות של המשפחה שלה על הבעל, בפניו או שלא בפניו, אלא שדברנו בהווה ברוב המקרים.

גברת יקרה, נא לשים באוזניים מסננים ולא להתרגש ולקחת ללב כל הערה שנאמרה. את יכולה לומר: 'נכון, אתם צודקים...' ואחר כך תתנהלי לפי ראות עיניך.

זאת ועוד, עלינו לזכור שהורים מבוגרים אי אפשר לחנך! אל תצפי שחמותך תהפוך פתאום את טבעה לגמרי, תשתדלי לדלג מעל המשוכות ותמשיכי לחייך.

פרשת השבוע

מעמד הר סיני

"בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני וייסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ה'... לפני כ- 3000 שנה קרה מאורע היסטורי חד פעמי. הבורא יתברך התגלה לברואיו בצורה ברורה וגילה את רצונו. העם שזכה לגילוי הזה היה עם ישראל.

אמרו חז"ל שבשעה שהקב"ה דיבר עוף לא פרח, סוס לא צנף, חמור לא נער, אלא כל הבריאה הושתקה בשעה שנתנו הדיברות. מעמד הר סיני הוקבע מששת ימי בראשית. בספר בראשית קראנו את הפסוק "... ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי ויכלו השמים והארץ וכל צבאם..." נשאלת השאלה מדוע דוקא ביום שישי לבריאת העולם נאמר יום השישי? מדוע לא נאמר יום השני... הרביעי?

אלא תנאי התנה הקב"ה עם מעשה בראשית אם ישראל יקבלו תורה בהשישי בסיון שהוא יום מעמד הר סיני יתקיים "ויכלו השמים והארץ וכל צבאם..." כלומר כל הבריאה מכוונת ועומדת. אבל אם לא יקבלו את התורה בו' בסיון יתקיים חלילה: "ויכלו השמים והארץ וכל צבאם..." כלומר הבריאה תתבטל מעיקרה. מכאן למדנו שכל תכלית בריאת העולם היא קבלת התורה במעמד הר סיני.

זאת ועוד, מיום קבלת התורה ועד היום לא היה רגע אחד ללא לימוד תורה בכל ההיסטוריה. שהרי אם רגע אחד יופסק לימוד התורה התנאי בבריאה מתבטל וממילא יקרא חלילה – ויכלו. שהרי נאמר "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתיי".

אמר רבי שמעון בר יוחאי התורה נקראת תורה מלשון הוראה. הקב"ה הוריד מעולם העליון "דפי נתונים" ובהם כתוב "הוראות היצרן". בלי תורה ובלי הוראה מאת יוצר הכל, העולם הזה חוזר לתוהו ובוהו.

ובאמת כותב המדרש שבמעמד הר סיני בני ישראל חשבו לרגע שאולי לא לקבל את התורה ואז כפה עליהם הר כגיגית ואמר להם – אם אתם מקבלים את התורה מוטב ואם לאו אני מחזיר את העולם לתוהו ובוהו. הסביר הרב דסלר זצ"ל שמאז חטא אדם הראשון ומאז האכילה מעץ הדעת טוב ורע התערב כל הבריאה ואין אנו יודעים היום לגמרי מה טוב ומהו רע. אבל כשלומדים תורה שהיא מלשון הוראה מתברר לנו מהו באמת טוב ומהו באמת רע.

יוצא מכאן שהתורה למעשה מסדרת לנו את התוהו ובוהו שיש לנו במחשבה ובהתנהגות ומראה לנו את דרך האמת. עוד כתב הרב דסלר שמי שלא לומד תורה וכתוצאה מכך הדברים אצלו לא ברורים הרי הוא – תוהו ובוהו מהלך על שתיים.

עכשיו מובן מה אמר להם הקב"ה בהר סיני אם אתם מקבלים את התורה מוטב. כלומר- יוטב לכם בחייכם בעולם הזה, ואם לאו הריני מחזיר את העולם לתוהו ובוהו – אין הכוונה שהעולם חוזר להתחלה אלא אתם תהיו במצב של "תוהו ובוהו".

נמצאנו למדים שכל מתן תורה בהר סיני היה כדי להיטיב עם עם ישראל, וגם עם אומות העולם שגם הם נצטוו 77 מצוות בני נח. בשבת זו אנו חוזרים לאותו מעמד היסטורי קבלת התורה בהר סיני ומתעוררים שוב לבדוק עד כמה קיבלנו את התורה ומה עוד אפשר להוסיף ולחזק, בעיקר בדורנו דור אחרית הימים.

שבת שלום ומברוך אבנר קוואס

בדיחה

אתמול בערב עברתי ליד בית קברות וראיתי כמה צעירים עומדים בשער. שאלתי אותם מה הם עושים פה? הם ענו שהם נורא מפחדים ומנסים לקבל אומץ להיכנס לבית קברות בחושך. אמרתי להם שאני מבין אותם וגם אני כשהייתי בחיים פחדתי להיכנס לבית קברות. מעולם לא ראיתי מישהו רץ ובורח במהירות כזו...

"אדם העובד תמיד את הקב"ה בכל רגע, אין לו פנאי להתגאות ולשאר מידות רעות" (רבי ישראל הבעש"ט)

פתגם השבוע

כבוד הדדי

התחיל מהמשפחה שלו...
 • מחמאות - חשוב מאד שההורים יחמיאו אחד לשני ויאמרו דברי הערכה בקול רם כדי שהילדים ישמעו את הדברים ויחקו את ההורים.
 למשל, בליל שבת לפני אמירת 'אשת חיל', יאמר האבא לכל הילדים: הגיע הזמן שנאמר לאמא תודה על כל הטוב והיחס שקיבלנו ממנה במשך השבוע. ואחר כך כולם ישירו ביחד את השיר 'אשת חיל' שהוא שיר הלל והודיה לאשה.
 • המחשה - כשמכבדים זה את זה, ראוי להמחיש את הדבר.
 למשל, כשהאבא חוזר הביתה, האמא תתייחס אליו, תתעניין בו ותשאל אותו איך הוא מרגיש ותדאג לו לכל צרכיו.
 לעומתה, אם האבא רואה שהאמא קורסת תחת לחץ המטלות בבית, לא יעמוד מנגד, אלא יאמר לה בקול רם: תשבי לנוח קצת, אני אמשך את מה שהתחלת.
 מעשים כאלו גורמים לילדים לא רק לכבד אותנו ההורים, אלא גם להעתיק הנהגות אלו לביתם כשהם יתחננו.

אמרו חז"ל: 'איזהו מכובד - המכבד את הבריות'. כדי לקבל כבוד צריך קודם כל לתת כבוד. לנתינת כבוד יש מספר אופנים.
 • לכבד את הזולת בדיבור ובמעשה.
 לצערנו, קורה שההורים בינם לבין עצמם, לא מכבדים אחד את השני כראוי, ולפעמים גם מזלזלים.
 הדבר חמור שבעתיים כאשר זה נעשה ליד הילדים. וממילא הדרישה מהילדים לכבד אותנו ההורים לא תקפה בכלל ולא עושה עליהם שום רושם, שהרי: 'אם בארזים נפלה שלהבת, מה יעשו איזובי קיר?!'. לאור זאת עלינו ההורים לדבר בכבוד אחד אל השני, ולהפגין סבלנות וסובלנות.
 סבלנות - כשאחד מבני הזוג מדבר, לא לקטוע אותו באמצע, אלא להקשיב לו עד שיסיים את דבריו ורק אז לענות.
 סובלנות - לדעת לקבל את דעתו ומעשיו של השני גם כשאינם מוצאים חן בעיני. זאת ועוד, להיזהר לא להכפיש אחד את השני בכלל. כלומר, לא לגנות את אופיו, תכונותיו או לומר לו שהכל

סיפור לשבת

ה"חפץ חיים" ישב אז על כסאו וספר עזרא הנביא בידו. ישבנו וסיפרנו לו על מחלתו של בנינו, וה"חפץ חיים" ענה לנו: "מה ביכולתי לעזור, כסף אין לי ומה עוד אוכל לעזור לכם?" פרצתי בבכי תמרורים. נכדו שהכניס אותנו אליו הוסיף ואמר: "והרי זה בן יחיד".

קרא לי ה"חפץ חיים" זצ"ל בלשון חיבה: בתי, קבלי עלייך שתקדימי לקבל את שבת מלכתא. שאלתי אותו מה כוונתו? והוא ענה: ביום שישי בחצות תהיה כבר מפת שבת פרוסה על השולחן ופמוטי הנרות סדורים על השולחן, ומזמן הדלקת הנרות לא לעשות שום מלאכה ויהי מה.

הדברים יצאו מפי ה"חפץ חיים" וקבלתי החלטה נחושה בליבי, שלא לשנות מאומה מדבריו. ומיד בהגיענו למיר כבר חל שיפור ניכר בילדנו, וקימעא קימעא החל לאכול ולהתפתח כשאר ילדי גילו.

ביקרנו אצל רופא העיירה, ששלח אותנו לוילנא, כשהגענו לוילנא אמר לנו הרופא: הלצון אתם חומדים לי? זה ילד אחר ולא אותו ילד שבדקתי לפני תקופה קצרה. אמרנו לו בן יחיד הוא לנו. אמר הרופא: האם הייתם בוינה? (בוינה היה אז מרכז רפואי עולמי) אמרנו לו: לא.

הוא שאל: ואלא איפה? הלכנו ל"חפץ חיים" והוא יעץ לנו את עצתו... אמר לנו הרופא: אנחנו הרופאים יש בידינו לתקן את הקיים, לב פגום מנסים אנו לתקנו. ה"חפץ חיים" יכול לברוא יש מאין.

עכשיו יכול אני לספר לכם שהלב של בנכם היה אכול לגמרי במצב של "אין"... וסיימה בעלת הבית את דבריה: מאז ועד היום, אנו מסימים מוקדם מאד את ההכנות לשבת. לכן אני דואגת לבעלי המאחר לשוב.

(יביע אומר)

סיפר רבי שמחה קפלן רבה של צפת, כאשר למדתי בישיבת מיר התארחתי אצל משפחה שהיה להם בן יחיד, באחד מימי שישי כאשר הלכת לישיבה, ראיתי את בעל הבית מתכוון לצאת לשוק העיירה למסחר.

בדרכו לצאת, שמעתי שבעלת הבית אומרת "היום ערב שבת ותחזור מוקדם". חזרתי מהישיבה בצהרים לאחר תפילת המנחה, והנה רואה אני את בעלת הבית עומדת ליד החלון ומצפה לבעלה, כשהיא ממלמלת עוד מעט שבת, עוד מעט שבת.

תמהתי מאד ואמרתי לה: הרי עוד היום גדול ויש עוד כמה שעות עד לכניסת השבת. בעלת הבית ענתה: אספר לך את קורות חייו ותבין את דאגתי:

שנים רבות היינו נשואים ולא זכינו להיפקד, ובעזרת ה' לאחר שנות סבל זכינו לבן, אך לדאבונו לא התפתח הילד כראוי וסבלנו רבות בגידולו. רופא העיירה אמר לנו שכנראה יש לילד מום בלב, ועלינו לנסוע לוילנא, לרופא גדול המתגורר שם.

לאחר בדיקות שונות אמר לנו הרופא הגדול: "לילד הזה אין סיכוי לחיות יותר מכמה שנים, אין כל תרופה למחלתו, לכן חזרו לביתכם ותשלימו עם המציאות".

שבורים ורצוצים יצאנו מבית הרופא, לא ידענו לאן פנינו מועדות, בקושי הגענו לאכסניה שבוילנא, ושם פרצתי בבכי תמרורים ומאנתי להנחם.

אנשים באכסניה ששמעו על צרתנו אמרו לנו: הרי אתם נוסעים חזרה למיר, בדרך כדאי לכם להיכנס לראדין, שם מתגורר ה"חפץ חיים", פנו אליו ובוודאי תוושעו. מיד נסענו לראדין, והנה סיעתא דישמאי- רואים אנו את בעל נכדתו של הח"ח, הוא הכניס אותנו לחדר סבו.

רונית עבו
מטפלת רגשית

טריינר / מאסטר NLP / קאוצינג
מוח אחד / הרצאות וסדנאות

ronitabu666@gmail.com
050-6341085

להזמנת הרב
להרצאות וכנסים

ניתן ליצור קשר בטלפון
1599-59-59-39

